

מ"ת 13538/12/18 - מדינת ישראל נגד בלסם שראיעה, טימותי ברנרד, תומר ביורנסטד, יוסף עבד אלכרים, מג'די עווד, אסי רוחאנא, אחמד אבו גזר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 13538-12-18 מדינת ישראל נ' שראיעה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט חגי טרסי
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	
	1. בלסם שראיעה (עציר)
	2. טימותי ברנרד (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד גיל גבאי
	3. תומר ביורנסטד (עציר)
	4. יוסף עבד אלכרים (עציר)
	5. מג'די עווד (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד ראפת נאשף
	6. אסי רוחאנא (עציר) - ע"י ב"כ עו"ד פאדי חמדאן
	7. אחמד אבו גזר (עציר)

החלטה למשיבים 2, 5 ו-6 (להלן: "המשיבים")

עניינה של החלטה זו במחלוקת הנוגעת לקיומן של ראיות המבססות לכאורה את העבירות המיוחסות למשיבים, וזאת במסגרת הדיון בבקשת המדינה להורות על מעצרם של המשיבים וחבריהם עד לתום ההליכים.

נגד המשיבים וארבעה אחרים הוגש כתב אישום ובו ארבעה אישומים שעניינם פעילות משותפת להברחת טלפונים סלולריים (להלן: "טל"סים") לבתי כלא בישראל, בידיעה כי הטל"סים מיועדים לאסירים בטחוניים. על פי המפורט בכתב האישום, בשלושה מהמקרים אכן הוכנסו בפועל טל"סים לתוך בתי הסוהר, ובמקרה רביעי מדובר בניסיון בלבד.

על פי עובדות החלק הכללי בכתב האישום, כלא "נפחא" (להלן: "הכלא") הינו כלא בטחוני, בו מוחזקים אסירים המשויכים לארגוני טרור המרצים תקופות מאסר ומעצר בגין ביצוע עבירות נגד בטחון המדינה, ואילו בכלא "אשל" מוחזקים, בין היתר, אסירים בטחוניים. על אסירים בטחוניים חל איסור להחזיק בטלפונים סלולריים, וטל"סים המוברחים לכלא משמשים את אירגוני הטרור לתיאום פעולות הארגונים, לרבות הוצאה לפועל של פעולות טרור.

באשר לאישומים עצמם, הרי על פי עובדות האישום הראשון, משלהי 2014 או בסמוך לכך, קשרו קשר משיב 4 ומשיב 7, שריצה תקופת מאסר כאסיר בטחוני בכלא, להברחת טל"סים לאסירים ביטחוניים בכלא. במסגרת הקשר פנו למשיבה 1 ולמשיבים 5 ו-6 בהצעה להצטרף לקשר והללו נענו להצעה. לשם קידום הקשר נפגשו משיבה 1 ומשיבים 4, 5 ו-6 בביתו של משיב 4 לצורך תכנון הברחת הטל"סים וחלוקת התפקידים. בהתאם לתכנית, אספה המשיבה 1 ממשיב 4 כ-30 טל"סים ונסעה לכפר הנוער בן שמן. באותה העת הסיע משיב 6 את משיב 5 שלא כדין לתוך שטחי ישראל ואף הם הגיעו אל כפר הנוער. המשיבה 1 העבירה את הטל"סים למשיבים 5 ו-6, והשניים נסעו לאזור הכלא ותצפתו לעברו. בשעה 2:00 לערך זרק משיב 5 את הטל"סים מבעד לגדרות לתוך הכלא, בעוד המשיב 6 מתצפת. המשיבים 1, 4, 5 ו-6 קיבלו בתמורה תשלום בסך אלפי שקלים.

בגין מעשים אלה יוחסו למשיבים 5 ו-6 עבירות של הכנסת ציוד קצה רט"ן במטרה לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור בצוותא חדא - עבירה על סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות סעיף 52(ב)(3) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971 (להלן: "הפקודה"), יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") קשירת קשר לפשע - עבירה על סעיף 499(א)(1) לחוק וקשירת קשר לעוון - עבירה על סעיף 499(א)(2) לחוק. למשיב 5 יוחסה גם עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק - עבירה על סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") ולמשיב 6 עבירה של הסעה שלא כדין - עבירה על סעיף 12(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

על פי המתואר באישום השני, במהלך שנת 2016 קשרו המשיבים 4 ו-7 קשר להברחת טל"סים לאסירים ביטחוניים בכלא, במסגרתו פנו למשיבים 5 ו-6 בהצעה להצטרף, והללו נענו. במסגרת הקשר ולשם קידומו נפגשו משיבים 4, 5 ו-6 בביתו של משיב 4 לצורך תכנון ההברחה וחלוקת התפקידים. בהתאם לתכנית רכשו משיבים 4 ו-5 20 טל"סים. בהמשך הגיע משיב 6 לביתו של משיב 4, אסף את הטל"סים, ובהמשך הכניס את משיב 5 שלא כדין לתוך ישראל. השניים נסעו לאזור הכלא, ושם זרק משיב 5 את הטל"סים אל תוך שטח הכלא. בתמורה קיבלו המשיבים 4-6 תשלום בסך עשרות אלפי שקלים. בגין מעשים אלה יוחסו למשיבים 5 ו-6 עבירות דומות לאלו שיוחסו להם באישום הראשון.

על פי עובדות האישום השלישי, במהלך שנת 2016 קשרו משיבים 4 ו-7, ואסיר נוסף, קשר להברחת טל"סים לאסירים ביטחוניים בכלא אשל. הם פנו למשיבים 1, 5 ו-6 ולאדם נוסף (להלן: "האחר") בהצעה להצטרף, והללו נענו. משיבים 1, 4, 5, 6 והאחר נפגשו בביתו של משיב 4 לצורך תכנון וחלוקת תפקידים. בהתאם לתכנית, אספה משיבה 1 ממשיב 4 39 טל"סים בתוך תיק. בהמשך נפגשו משיבים 1, 5, 6 והאחר במלון בבאר שבע ונסעו לכלא אשל, שם הוחלט היכן ימוקמו התצפיתנים. לאחר מכן שבו למלון בבאר שבע, שם העבירה משיבה 1 לידי משיבים 5, 6 והאחר את התיק. למחרת נסעו משיבים 5, 6 והאחר לכלא אשל, שם השליך משיב 5 את הטל"סים לתוך שטח הכלא, בעוד המשיב 6 והאחר מתצפתים. גם במסגרת אישום זה יוחסו למשיבים 5 ו-6 עבירות דומות לאלו שבאישומים הקודמים.

על פי המפורט באישום הרביעי, עובר לחודש אוגוסט 2018 או בסמוך לכך, קשרו משיב 4 ומשיב 7 קשר להברחת טל"סים לאסירים ביטחוניים בכלא. השניים פנו למשיבים 1, 2, 3 ו-5 בהצעה להצטרף והללו נענו. משיבים 1-5 נפגשו בביתו של משיב 4 לצורך תכנון וחלוקת תפקידים. בהמשך לכך, בסוף חודש ספטמבר 2018, בשלוש הזדמנויות שונות, נסעו משיבה 1 ומשיב 4 יחדיו לאסוף כסף שהעביר משיב 7 באמצעות אחרים, לצורך מימוש התכנית, בסך של כ-30,000 ₪. משיבים 1-5 ביצעו הכנות כגון רכישת רחפן, ביצוע הטסות ניסוי, איסוף מידע מתוך הכלא, סיורי שטח

באזור הכלא ועוד. משיב 5 נכנס לישראל שלא כדין, והגיע לביתם של המשיבים 1 ו-2 בלוד, שם לן כשבוע ימים. ביום 5.10.18 אספה המשיבה 1 ממשיב 4 כ-60 טל"סים בתוך שקית. למחרת ארז משיב 5 את הטל"סים בשני בקבוקים. בהמשך לכך ערכו משיבים 1, 2, 3 ו-5 טיסת ניסוי ברחפן שרכשו. הניסוי לא צלח והרחפן התרסק. משיב 3 החביא את הטל"סים ומשיבים 1, 2, 3 ו-5 נסעו לתור אחר הרחפן. בהגיעם למקום נפילתו התרחקו משיבים 3 ו-5 מהרכב ומשיבים 1 ו-2 נשארו בסמוך אליו. למקום הגיעו כוחות משטרה אשר עצרו את משיבים 1 ו-2 בעוד משיבים 3 ו-5 נמלטו.

בגין המעשים המפורטים באישום הרביעי יוחסו למשיבים 2 ו-5 העבירות הבאות: ניסיון למתן אמצעים לארגון טרור בצוותא חדא - עבירה על סעיף 23 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016, יחד עם סעיף 29 ו-25 לחוק, ניסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן במטרה לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור בצוותא חדא - עבירה על סעיף 52(ב)(2)(א) בנסיבות סעיף 52(ב)(3) לפקודה, יחד עם סעיפים 29 ו-25 לחוק, קשירת קשר לפשע וקשירת קשר לעוון. כמו כן יוחסה למשיב 5 עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ולמשיב 2 הסעה והלנה שלא כדין - עבירות על סעיפים 12א(ג)(1) ו-12ב3(א)(2) לחוק הכניסה לישראל.

תמצית טענות הצדדים:

עיון בטיעוני ב"כ המשיבים בכתב ובעל פה מגלה כי המחלוקת הראייתית מצומצמת ביותר. ב"כ המשיבים הבהירו כי הם אינם חולקים כלל על העובדות המפורטות בכתב האישום, אך לטעמם עולה מחומר הראיות בבירור כי המניע למעשי המשיבים היה מניע כלכלי גרידא, מבלי שחומר הראיות מבסס, ולו לכאורה, פעילות שבוצעה מתוך מטרה לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגוני טרור. ב"כ המשיבים הפנו לחקירות הרבות שעברו כלל הנאשמים בפרשה הן בשב"כ והן במשטרה, ולטענותיהם העקביות לאורך החקירות כולן כי פעלו מתוך מניעים כלכליים בלבד, תוך דחיית כל טענה בדבר מוטיבציה ביטחונית. טענות אלה לא נסתרו בחומר הראיות שנאסף, ועל רקע זה סבורים ב"כ המשיבים כי אין תימוכין מספקים בחומר הראיות לביסוס העבירות הביטחוניות המיוחסות למשיבים.

בטיעוניה בכתב ובעל פה לא חלקה למעשה ב"כ המבקשת על דבר קיומו של מניע כלכלי משמעותי בפעילות המשיבים, אשר זכו לתמורה כספית גבוהה בגין מעשי ההברחה שצלחו. יחד עם זאת, טענה כי אין המניע הכלכלי שולל את אפשרות ביסוסן של העבירות הביטחוניות שיוחסו למשיבים, שכן בהתאם להגדרות אותן עבירות די להצביע על חשד שלא בורר ועל ראיה מראש של אפשרות הפגיעה בביטחון המדינה, ואין צורך להוכיח כוונה או מטרה מפורשת. לטענת ב"כ המבקשת, מכלול הנסיבות האופפות את המעשים שביצעו המשיבים על פי כתב האישום, מעשים אשר אינם שנויים במחלוקת, לצד ראיות המעידות על המידע שהיה בידיהם, מקימים תשתית ראייתית לכאורית המבססת לחובתם גם את העבירות הביטחוניות, ולא רק את אלה הפליליות שאינן שנויות במחלוקת.

דין והכרעה:

למשיבים שבפני מיוחסות שתי עבירות בעלות היבט בטחוני מובהק: מתן (או ניסיון למתן) אמצעים לארגון טרור - עבירה על סעיף 23 לחוק המאבק בטרור והכנסת (או ניסיון הכנסת) ציוד קצה רט"ן במטרה לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור - עבירה על סעיף 52(ב)(2) בנסיבות סעיף 52(ב)(3) לפקודה. על מנת לעמוד על היסוד הנפשי הדרוש לביסוס עבירות אלה, יובא נוסח הסעיפים הרלבנטיים (ההדגשה אינה במקור):

סעיף 23 לחוק המאבק בטרור קובע כי: "הנותן לארגון טרור שירות או המעמיד לרשותו אמצעים, ויש במתן השירות או בהעמדת האמצעים כדי לסייע לפעילות הארגון או לקדמה, דינו - מאסר 5 שנים, אלא אם כן הוכיח שלא היה מודע לכך שהארגון הוא ארגון טרור; לענין זה, "היה מודע" - לרבות חשד ונמנע מלברר".

סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודה מורה כי מי שמכניס, מעביר או זורק ציוד קצה רט"ן אל תוך בית סוהר - דינו מאסר 3 שנים, ואילו סעיף 52(ב)(3) קובע, בין היתר, כי מי שביצע מעשה כאמור "במטרה להביא לסיכון חיי אדם, לגרום חבלה חמורה לאדם, לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור, דינו - מאסר עשר שנים; לענין זה, "במטרה" - לרבות תוך ראייה מראש את אחת או יותר האפשרויות המפורטות בפסקה זו כאפשרות קרובה לוודאי".

לנוכח נוסחם המפורש של הסעיפים הנ"ל, הרי על מנת להרשיע בעבירה על סעיף 23 לחוק המאבק בטרור די יהיה לבסס חשד אשר לא הביא לבירור, ובמילים אחרות עצימת עיניים, על מנת להקים את היסוד הנפשי הדרוש. באשר לעבירה על פקודת בתי הסוהר, די יהיה לבסס את הטענה כי הנאשם ראה מראש כאפשרות קרובה לוודאי את האפשרות כי הכנסת הטלפונים תפגע בביטחון המדינה או תסייע לארגון טרור.

בשלב זה של הדיון, על מנת לעמוד על הסיכון לביטחון המדינה הכרוך בהחדרת טלפונים לכלא ועל האפשרות כי החדרתם תסייעו לפעילות ארגוני טרור, ראוי יהיה להפנות למספר החלטות שניתנו לאחרונה על ידי בית המשפט העליון, אשר מעידות על הסיכון הביטחוני הממשי הנלווה למעשים כגון אלה שבהם נטלו המשיבים שבפני חלק.

כך למשל במסגרת 550/18 פלוני נ' מ"י (1.2.18) קבע כב' השופט מינץ, במקרה דומה, כי:

"העבירות המיוחסות לעורר חמורות ביותר, וטומנות בחובן סיכון רב לביטחון המדינה ואזרחיה. עבירות אלו מקימות אף חזקת מסוכנות סטטוטורית, מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2), בשילוב עם סעיף 35(ב) לחוק. גם אם, כטענת העורר, לא הייתה לו מודעות לפגיעה בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור, התנהגותו מלמדת, לכל הפחות על חשד, המלווה באדישות לתוצאות הקשות שעשויות להיות למעשיו. על כן, ברי כי גם אם מעשיו בוצעו כטענתו מתוך מניע כלכלי ולא אידיאולוגי - אין להתעלם מן האופי הביטחוני הנלווה לפעולותיו. זאת, בדגש על כך שמחומר הראיות עולה לכאורה שהעורר ידע על כך שבמערך החדרת הטלפונים מעורבים גורמים פלסטינים, כמו גם שבבתי הסוהר אליהם הוחדרו המכשירים מצויים אסירים ביטחוניים. בית משפט זה עמד לא אחת על המשמעות הביטחונית שיש לראות בהחדרת מכשירי טלפון סלולאריים לבתי הכלא בהם שוהים אסירים ביטחוניים, ויפים לענין זה דבריה של השופטת ד' ברק-ארז בע"פ 2891/12 מדינת ישראל נ' רבעא, [פורסם בנבו] פסקה 4 (15.7.2012):

"הברחת מכשירי טלפון אל בין כתלי הכלא נחשבת על-ידי גורמי הביטחון לפעילות בעלת השלכות מזיקות ביותר. השלכותיה חורגות הרבה מעבר לשאלות של משמעת בבית הסוהר עצמו אל עבר היבטים ביטחוניים ממש ומניעת פעילות של פשע וטרור מחוץ לכותלי בית הסוהר. מבחינה זו, כל הברחה של מכשיר טלפון אל בית הסוהר יוצרת איום פוטנציאלי על שלום הציבור ומסכלת היבט חשוב של מטרות הענישה - ניתוקו של העבריין המורשע

מרשת הפעילות העבריינית, ככל שהוא עדיין קשור בה."

דברים דומים נשמעו גם מפי כב' השופט עמית בבש"פ 214/18 יברגימוב נ' מ"י (16.1.18) ולפיהם:

"כפי שציינתי בעבר "הברחת טלפון סלולרי לאסיר בטחוני מאפשרת לאסיר קשר ישיר עם חברי ארגון הטרור אליו הוא משתייך, לצורך קידום יעדי הארגון לרבות הכוונה לבצע פיגועים והוצאתם לפועל, ומכאן מלחמת החורמה בתופעה זו" (בש"פ 1716/11 חגאז נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (8.3.2011); ראו גם ע"פ 3984/16 שוויש נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (21.5.2017)). רקע אידיאולוגי אינו בנמצא, אך התנהגותו של העורר מלמדת לכאורה על אדישות מצידו לתוצאות הקשות שעשויות להיות למעשיו."

הפניות אלה מקדמות את הדיון הנוכחי בשני היבטים. ראשית, הן מעידות על כך כי אפילו היה מקום לקבל את מכלול טענות הסנגורים בדבר העדרו המוחלט של מניע אידיאולוגי בפעילותם של המשיבים, לא היה בכך כדי לצמצם באופן משמעותי את רף המסוכנות הנשקף ממעשיהם. שנית, ובאופן ישיר לענייננו, ניתן לומר כי השילוב שבין עמדות אלה לבין הוראות החיקוק בהן עסקינן, מוביל בהכרח אל המסקנה כי ככל שהראיות שנאספו מבססות לכאורה ידיעתם של המשיבים, ברמת וודאות גבוהה, כי הטל"סים עשויים למצוא את דרכם לידי אסירים ביטחוניים החברים בארגוני טרור, די יהיה בכך כדי להקים את התשתית הראייתית הדרושה לשלב הנוכחי בו אנו מצויים. שהרי עצם הגעתם של טל"סים לידי אסיר בטחוני כרוכה מיניה וביה בסיכון ביטחון המדינה ויש בה כדי מתן אמצעים שבכוחם לסייע בידי ארגוני הטרור לקדם פעילותם. על רקע מסקנות אלה יש לבחון את חומר הראיות שנאסף לגבי כל אחד מהמשיבים שבפני.

אקדים ואומר כי לאחר שעיינתי בכלל הראיות שנאספו ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני סבור כי התמונה המצטיירת ממכלול חומר הראיות שנאסף, על אף הקשיים עליהם הצביעו הסנגורים המלומדים, שלא הותירו אבן על אבן בטיעוניהם המפורטים, מצביעה על אפשרות סבירה כי המשיבים יורשעו בסופו של ההליך גם בעבירות הביטחוניות המיוחסות להן. ודוק, מקובלת עלי טענת ב"כ המשיבים כי לא הוכח שפעלו מתוך מניע אידיאולוגי או מטרה ביטחונית, וכי המניע הנחזה לפעילותם היה כלכלי, אך אני סבור כי התמונה הראייתית הכוללת מקימה את אותו חשד בלתי מבורר וראייה מראש של אפשרות הפגיעה בביטחון המדינה, אשר די בהם כדי להקים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הביטחוניות.

אפתח בכך שאציין כי כנקוב בכתב האישום, כלא "נפחא", הכלא בו התמקדו שלושה מארבעת ניסיונות ההברחה, הינו כלא בטחוני בו מוחזקים אסירים המשויכים לארגוני טרור בגין עבירות נגד בטחון המדינה. חומר החקירה אמנם אינו כולל מפורשות התייחסות לעובדה זו, אך מדובר בעובדת יסוד אשר אינה שנויה במחלוקת. המשיבים בחקירותיהם אמנם לא נשאלו מפורשות האם הם מודעים לסיווג האסירים המוחזקים במקום, והתכחשו לידיעה כי הטלפונים נועדו להגיע לידי אסירים ביטחוניים, אך עצם בחירתם בכלא הנ"ל והמידע הגלוי לכל לגבי אופיו של כלא זה, מקימים בסיס מוצק להנחה כי היו מודעים היטב, כולם כאחד, לאופיו זה של הכלא.

יתרה מכך, כפי שציין כב' השופט מינץ בעניין **פלוגי**, די לכאורה במודעות המשיבים לכך שבמערך החדרת הטלפונים מעורבים גורמים פלסטינים, כמו גם שבבתי הסוהר אליהם הוחדרו המכשירים מצויים אסירים ביטחוניים. ראוי להזכיר,

בהקשר זה, כי עניינו של כתב האישום בהברחות ובניסיונות הברחה של מספר רב של טל"סים, עשרות בכל פעם, ללא כל שליטה על היעד אליו יתגלגל בסופו של יום כל אחד מאלה. באשר למעורבותם של "גורמים פלסטיניים", הרי אין חולק כי המשיב 4, שעמד בראש ההתארגנות המתוארת בכתב האישום, הנו תושב השטחים, אשר ריצה לא פחות מ-13 שנות מאסר בכלא הישראלי, עד לשחרורו בשנת 2014, ואף הוחזק במעצר מנהלי בשתי תקופות שונות במהלך הפעילות המתוארת בכתב האישום וזאת בחודשים ינואר עד מאי 2017 ושוב מספטמבר 2017 ועד מאי 2018 (ראו זכ"ד מחקירתו של משיב 4 בשב"ס מיום 13.11.18 שעה 09:45 בסעיף 16). אין אף חולק כי המשיב 7, אשר במסגרת הקשר אמור היה להיות יעד ההברחה בתוך הכלא, הנו חבר בארגון הג'יהאד האסלאמי, המרצה תקופת מאסר ארוכה בגין עבירות בטחון.

המשיבים שבפני הכחישו בחקירתם כי היו מודעים לעברו הביטחוני של המשיב 4 ולזהותו של האסיר שאליו היו אמורים הטל"סים להגיע, אך הכחשתם זו אינה משכנעת ומכל מקום דומה כי די במידע שהיה בידם על מנת לבסס היסוד הנפשי הדרוש, ואפרט לגבי כל אחד מהמשיבים.

אם אתייחס תחילה למשיב 5, הרי שמדובר בבן דודו ובן כפרו של המשיב 4, שעמד כאמור בראש ההתארגנות. המשיב 5 אמנם לא נשאל מפורשות לגבי היכרות עם עברו הביטחוני של המשיב 4, אך אישר בחקירתו בשב"ס, כמפורט בזכ"ד מיום 14.11.18 שעה 13:00, כי ידע שהמשיב 4 היה בעבר בכלא הישראלי, ודומה כי הקרבה הרבה ביניהם מקימה יסוד מובהק להנחה כי היה ער לאותם עבר והווה בטחוניים. המשיב 5 אף היה מודע לכך שהטל"סים נועדו להגיע לידי אדם בשם "אחמד", הכלוא בכלא נפחא. מידע זה נמסר על ידו מפורשות הן במהלך חקירתו בשב"ס (ראו זכ"דים מיום 14.11 שעה 23:40 ומיום 26.11 בשעה 18:00) והן במשטרה, למשל בחקירתו מיום 27.11.18 בשעה 11:10 בשורות 40-42, 71-74.

על פי עדות המשיב 4 מיום 15.11.18 בשורות 62-64, המשיב 5, כמו גם המשיבים 1-3, היו מודעים לכך שהטלפונים אמורים לעשות את דרכם לידי חברו של המשיב 4, שהנו אסיר תושב עזה. קיימת אפוא תשתית ראיתית, חלקה ישירה וחלקה נסיבתית, המעידה על כך שמשיב זה ידע ידוע היטב כי הוא פועל כשלוחו ושותפו של אסיר בטחוני תושב השטחים, במטרה להעביר טל"סים לידי חברו, אסיר בטחוני אחר, תושב עזה, הכלוא בכלא נפחא, תמורת סכומי כסף ניכרים. לפיכך, גם אם פעל מתוך מניע כלכלי גרידא, אין בכך כדי למנוע הרשעתו בעבירות הביטחוניות המיוחסות לו, ודי בראיות הקיימות כדי לבססן ברמה הנדרשת לצורך ההליך הנוכחי.

דברים דומים יש לומר לגבי המשיב 2. משיב זה אמנם אינו קשור בקשרי משפחה עם המשיב 4 ואף לא היה מעורב בהברחות המוקדמות, אלא בניסיון האחרון משנת 2018 בלבד, כמתואר באישום הרביעי, אך מחומר הראיות עולה כי הוא ואשתו, המשיבה 1, היו בקשרי ידידות קרובים עם המשיב 4 וביקרו פעמים קרובות בביתו שבשומרון, לדבריהם על רקע מיזמים כלכליים שתכננו במשותף. מחומר הראיות אף עולה בבירור כי המשיבה 1 הייתה מעורבת היטב בכלל ההיבטים של מעשי ההברחה, לרבות ההיבטים הבטחוניים. היא התלוותה למשיב 4 בחלק מנסיעותיו לאיסוף הכספים והטלפונים, ואף ידעה את שיוכם הארגוני של האסירים אליהם היו הטל"סים אמורים להגיע (ראו למשל הודעתה מיום 19.11.18 בשורות 119-116, 214-193).

המשיב 2 הנו כאמור בעלה של המשיבה 1 ולנוכח מערכת היחסים הקרובה ביניהם טענתו כי לא ידע כלל למי מיועדים הטלפונים (זכ"ד מיום 13.11.18 שעה 15:15, הודעה מיום 14.11.18 בשעה 14:05 עמ' 9 ש' 9-4) אינה מתקבלת על הדעת. יתרה מכך, טענה זו נסתרת מפורשות על ידי משיבים אחרים. המשיב 4 מסר כאמור כי המשיב 2 היה בין אלה שידעו כי היעד הוא חברו העזתי של המשיב 4, המרצה מאסר בכלא נפחא. המשיבה 1 אף ציינה בפני חוקרי השב"כ (זכ"ד מיום 15.11.18 שעה 11:20 - סעיף 21) כי בכל אחת משלש הפעמים בהן הגיעו המשיבים לסיורי הכנה לקראת ניסיון ההברחה הכושל המתואר באישום הרביעי, התקיימה שיחת ועידה טלפונית, בה נטל חלק גם המשיב 2, ביניהם לבין "אבו חמזה", הוא המשיב 7, ששוחח עמם מבין כתלי הכלא.

גם טענתו הנוספת של המשיב 2 לפיה כל שידע על עברו של המשיב 4 הוא שישב בכלא והשתחרר (הודעה מיום 19.11), אינה מחזיקה לכאורה מים, וזאת הן לנוכח יחסי הידידות הקרובים ביניהם, כאשר במהלך חודשים ארוכים מאותה תקופה הוחזק המשיב 4 במעצר מנהלי, והן לנוכח הודעת המשיב 3 מיום 20.11.18, שם סיפר כי שמע מהמשיב 2 שהמשיב 4 ישב בכלא שנים רבות. למשיב 3 סיפר אמנם המשיב 2 כי הרקע לאותו מאסר לא היה בטחוני, אך עצם המידע שהיה בידו בדבר משך המאסר, לצד מידת הקרבה בינו ובין אשתו לבין המשיב 4, מעידים כי חשף בפני המשיב 3 טפח אך כיסה טפחיים מהמידע שבידיו. הנסיבות מעידות אפוא על כך שהמשיב 2 היה מודע לרקעו של המשיב 4, כמו גם ליעד ההברחה, וגם אם פעל בעיקר ממניעים כלכליים, קמה עדיין אפשרות סבירה כי יורשע גם בעבירות הביטחוניות.

התשתית הראייתית לחובתו של המשיב 6, ככל שמדובר בהיבט הביטחוני, חזקה פחות. אין בחומר הראיות שנאסף אמרות מפורשות לפיהן היה מודע לעברו הביטחוני של המשיב 4, ואף עצמת הקשרים ביניהם הייתה מצומצמת יותר משל המשיבים 2 ו-5. עם זאת, מדובר במי שנטל חלק בכל אותן ישיבות תכנון משותפות בביתו של המשיב 4, כמפורט בשלושת האישומים הראשונים, והיה מודע היטב לכך שהטלפונים נועדו להחדרה לכלא נפחא, על כל המשתמע מכך. לגביו אין אמירה מפורשת לפיה ידע על הקשר החברי בין המשיב 4 למזמין הטלפונים בכלא, אך הוא עצמו מספר בהודעתו מיום 22.11.18 בשעה 15:45 בשורות 65-67 כי שמע את המשיב 4 מדבר בטלפון עם "אבו חמזה", וכי המשיב 4 הסביר כי אליו אמורים הטלפונים להגיע. התוצאה הכוללת בעניינו היא כי בשים לב למידע שבידו לגבי המשיב 4, הכלא בו מדובר והיעד אליו אמורים היו בטלפונים להגיע, קיימת אפשרות סבירה כי יורשע בעבירות הביטחוניות המיוחסות לו, אך בהיבט זה קיימת בעניינו חולשה ראייתית מסוימת אשר אינה קיימת בעניינם של שני המשיבים האחרים.

לסיכום, אני סבור כי בעניינם של כל שלושת המשיבים קיימת תשתית ראייתית המבססת לכאורה את האפשרות כי יורשעו גם בעבירות הביטחוניות המיוחסות להם, ולא רק בהיבטים הפליליים הרגילים. יחד עם זאת, כפי שצינתי, מקובלת עלי עמדת הסנגורים לפיה המניע הנחזה לפעילותם של המשיבים היה כלכלי, ואין תשתית ראייתית המעידה על כך שפעלו מתוך מניע אידאולוגי או מטרה ביטחונית. האפשרות כי יורשעו בעבירות הביטחוניות מבוססת אפוא על יסודות הצפיות ועצימת העיניים המופיעים בהוראות החיקוק ומשמשים תחליף למודעות או למטרה פוזיטיבית. המסקנות בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית בהיבטים הללו מבוססות, בין היתר, על ראיות נסיבתיות והיקשים לוגיים מתבקשים, ולא רק על ראיות ישירות, ובמובן זה קיימת בהן חולשה מסוימת, המתחזקת במיוחד בעניינו של המשיב 6, אך התמונה הראייתית הכוללת חוצה את הרף הנדרש בהליך הנוכחי, ודינן של השאלות המתעוררות להיבחן לגופן במהלך ניהול התיק העיקרי.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, במעמד
הצדדים.